

« VENIU I REPOSEU UNA MICA »

HOMILIA A “LA MISSA” DE TV-2 DEL DIUMENGE XVI DE DURANT L’ANY
19 de juliol de 2009

“*Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica*”. És la invitació de Jesús als apòstols quan aquests tornen de la missió a la qual Ell els ha enviat. D’aquesta missió en tornen cansats, però al mateix temps en tornen contents, perquè han obtingut un considerable èxit, a jutjar per la quantitat de gent, que “*anava i venia i no els deixava temps ni de menjar*”. Ara, Jesús, amb molt bon criteri, els convida a reposar. Els convida a recollir-se en un lloc despoblat, en un lloc solitari: *eis èremon*, literalment “en un desert”. En la Bíblia, “el desert” és el lloc on Déu vol parlar al cor del seu poble. ¿No voldrà significar això que Jesús vol parlar-los al cor? Jesús cerca sempre aquest “de cor a cor” amb els apòstols i els deixebles. El Senyor, en desembarcar, “*veié una gran gentada i se’n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament*”. És a dir, veu la necessitat de parlar-los al cor, d’atraure’ls amorosament cap a Ell. Quin moment, aquest, de revelació i de presència!

Podem dir que Jesús percep com dues necessitats, a primer cop d’ull oposades, i que mereixen de ser ateses en aquell moment. D’una banda, Jesús es troba amb el cansament dels apòstols, els seus amics. De l’altra, es troba amb aquella gentada assedegada de la seva paraula, gent desorientada, perduda, ferida per la vida. I enmig d’aquest conflicte Jesús ensenya als apòstols, i ens ensenya a nosaltres, l’art més difícil: l’art d’oblidar-se, l’art d’acollir l’imprevist, allò no programat. Havia partit amb un programa, i ara es disposa a modificar-lo. Havien embarcat cap a un lloc despoblat, però Jesús els ensenya a estar disponibles, sempre disponibles, al servei de la gent, sobretot dels més necessitats.

És a dir, Jesús els diu, i ens diu, “pren-te el temps, reposa”, Però immediatament afegeix: “però el teu temps no és teu”. Pertany a la commoció per l’ésser humà, a la compassió. No és un temps per alimentar la indiferència o l’evasió. “*Jesús es commoqué*”: és a dir, Jesús no és mai tan veritablement Ell mateix, com quan és misericordiós. Com més està davant els ferits per la vida, tant més es commou el cor de Crist. El Senyor no ens deixa, ens cerca per tots els llocs en els quals ens hem perdut, errants, com ovelles sense pastor. I no ens renya. Ens ofereix repòs. Ens parla al cor, Es dóna a nosaltres. La veritable terra promesa no és un lloc geogràfic sinó un temps amb el Senyor, per tal de ser omplerts de la seva Presència. ¿No hauríem d’acollir la Missa dominical com “el lloc” d’autèntic repòs al qual el Senyor ens convida? Estar-nos amb Ell, escoltar-lo, rebre’l en el cor, aprendre de reconèixer-lo en els germans. La Missa del diumenge és com una llum que il·lumina la setmana que hem deixat enrere, per discernir sobre tot allò que hem viscut o patit, i la setmana que comença, per recorre-la amb un esperit ben evangèlic.

Necessitem el repòs. Penso ara, no només en el període de vacances d’estiu, tant necessàries per al repòs físic, per a compartir el nostre temps amb familiars que potser fa temps que no veiem, sinó en la necessitat d’aprofitar aquest període espiritualment, cercant i trobant ocasions de pregària, de recolliment, de reflexió sobre la vida que portem a la llum de la paraula de Déu, vivències, encontres, experiències, de recés, de silenci, de “desert”. Certament el repòs corporal, físic, és important, però també ho és igualment recarregar les nostres “bateries espirituals”, sense la qual cosa serem incapaços d’esclarir la ruta en la qual el món contemporani ens obliga a avançar tan ràpidament, o més encara, precipitadament. Ens cal un temps per a reflexionar i pregar. Ens cal discernir sobre tantes coses que ens venen com a progrés, i que no ho són.

El Senyor transforma aquella gentada –massa informe- en poble, en comunitat, en assemblea fraterna. És per a ells, després d’haver-los instruït llargament, que Jesús realitzarà la multiplicació dels pans, prefiguració de l’Eucaristia i de l’Església pelegrina! El llarg ensenyament que precedeix a la multiplicació dels pans esdevé així una veritable litúrgia de la Paraula. El seu Pa partit per a nosaltres, és Pa que refà les nostres forces cansades, Pa que alimenta la nostra comunió fraterna! Sí, Crist és el

Bon Pastor que “*ha vingut a portar-nos la Bona Nova de la Pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop*”. L'Eucaristia és portadora de reconciliació! “*La sang del Crist us ha apropiat*”.

Tanmateix Crist ens sostreu de l'acció perversa dels mals pastors dels que parla Jeremies: “*Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat!*”. L'amenaça es dirigeix als reis i governants del poble elegit, però òbviament s'estén a tots els qui tenen alguna responsabilitat tant en l'Església com en la societat. Necessitem bons pastors segons el cor de Crist. En aquest Any Sacerdotal aquestes paraules del Senyor ens urgeixen i ens interpel·len als qui som pastors, pel ministeri rebut. Que ens deixem conduir per l'Esperit Sant, que és Esperit de comunió i no de rivalitat o enveja, Esperit de servei i no de poder, Esperit de fraternitat i no de prejudici, Esperit coratjós i no de mandra. Però són paraules fortament crítiques també per a tots els qui tenen responsabilitats en la vida pública i en els mitjans de comunicació: massa interessos personals, càlculs interessats, estratègies de poder, exercicis de pressió i d'intimidació, manipulacions subtils o manifestes, per sobre del servei desinteressat a la comunitat. A voltes el ciutadà té la impressió que la seva única preocupació sigui la de romandre en el càrrec o accedir a ell. La persistent utilització en el llenguatge dels partits del vell esquema d'idees de “dreta” o d’ “esquerra” més aviat sembla voler amagar avui la misèria del seu buit polític.

Davant del terrible assassinat perpetrat per uns menors a Baena –i que han commogut l'opinió pública– sorgeix imperiosament la pregunta sobre la greu responsabilitat dels qui, degut a una greu miopia moral i per una autèntica deformació ideològica, propicien un clima moral degradat, promouen la ruptura dels vincles humans més sagrats i manipulen la sexualitat dels nostres joves i adolescents. Ahir llegia un comentari lúcid intel·ligent, el de Juan Manuel de Prada, en el que s'afirmava el següent: “Per a formar els caràcters cal crear primer un clima moral; i també per a deformar-los (...) allí on infants i adolescents són educats en la satisfacció primària del desig, alliberat de tabús i inhibicions; allí on es preconitza que tot afecte i emoció admet una traducció en “conducta sexual”, és natural que sorgeixin caràcters deformats” capaços de la monstruositat i la bestialitat comesa a Baena. “És signe distintiu del *Màtrix progre* –afegia l'autor del comentari– combatre les calamitats en les seves conseqüències, després d'haver-les alimentat en els seus orígens”. Potser ja és hora que comencem a reflexionar sobre les causes profundes del fracàs del món educatiu en el nostre país!

Què bé s'escau avui el salm 22: “*El Senyor és el meu pastor, no em manca res*”. Cal recordar, però, que per raó de la nostra dignitat humana, i més encara en tant que batejats, tots som en alguna forma pastors els uns dels altres, sense excepció!

Mn. Manel Valls